PILDA
FIULUI RISIPITOR

Carte apărută cu binecuvântarea
Înaltpreasfinţitului
Teofan
Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei

DOXOLOGIA
Iaşi, 2015

Copertă şi ilustraţii: Dionis Spătaru
Prelucrare imagine: Oana Stoica
Tehnoredactare: Oana Stoica, Ana-Maria Chiribuţă
Redactor: Irina Iacomi

© DOXOLOGIA, 2015
ISBN 978-606-666-406-6

omnul Iisus Hristos a spus această pildă oamenilor pentru a le arăta dragostea lui Dumnezeu și pentru a da speranță oricărui păcătos că se poate îndrepta și, căindu-se, că poate primi iertarea lui Dumnezeu.

Un om avea doi fii. Într-o zi, cel mai mic dintre ei îi cere tatălui său să-i dea partea lui de moștenire, ca să înceapă o viață nouă. Căpătând partea ce i se cuvenea, fiul cel mic a plecat de acasă, într-o țară îndepărtată.

Acolo și-a risipit întreaga avere, destul de repede, ducând o viață dezordonată și fără rost.

S-a întâmplat apoi ca în acea țară să vină o perioadă grea, de foamete și lipsuri.

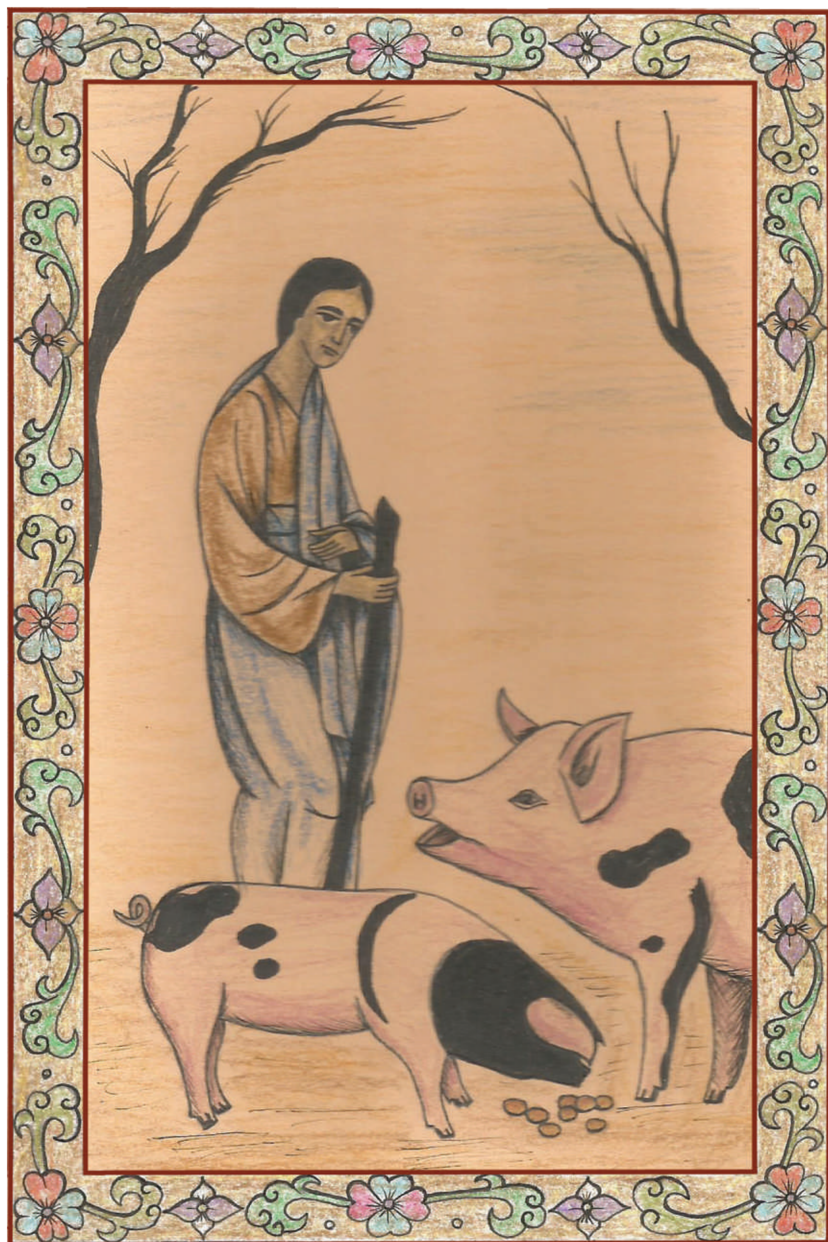

Rămas fără bani şi neavând ce să facă altceva, fiul risipitor s-a tocmit să păzească porcii unui locuitor din acea ţară. Şi fiind el cu porcii stăpânului la păscut, suferea de foame. Ar fi vrut să mănânce măcar mâncarea porcilor, dar nimeni nu-i dădea. Şi regreta amarnic nesăbuinţa cu care îşi risipise averea primită de la tatăl său.

Atât de decăzut fiind, şi-a dat seama şi şi-a venit în fire. Gândea: „Eu sufăr aici de foame şi, acasă, slugile tatălui meu se satură de pâine! Mă voi întoarce, îi voi cădea în genunchi şi îi voi spune: Tată, am greşit în faţa lui Dumnezeu şi în faţa ta. Nu mai sunt vrednic

să mă numeşti fiul tău. Te rog, primeşte-mă înapoi şi fă-mă doar o slugă de a ta!”

Şi ridicându-se el, porni abătut pe drumul spre casa părintească. Nu ştia cum va fi întâmpinat de ai lui.

Cât era el încă departe de casă, tatăl său l-a văzut şi, făcându-i-se milă de el, a alergat spre dânsul şi l-a îmbrăţişat.

(Domnul Iisus Hristos ne încurajează în acest pasaj, spunându-ne că în momentul în care am hotărât să ne îndreptăm, Dumnezeu ne iartă şi ne ajută pe drumul nostru chiar înainte ca noi să ajungem la îndreptare.)

Apoi tatăl a poruncit slugilor să aducă haina cea mai scumpă şi să-l îmbrace cu ea pe cel întors, să-l încalţe cu încălţăminte bună, să-i pună inel preţios pe deget, să taie un viţel şi să întindă o masă pentru petrecere. Căci fiul lui fusese ca şi mort, dar înviase, pierdut fusese şi se regăsise pe sine.

Căci, spune Domnul Iisus Hristos, bucurie mare se face în ceruri pentru fiecare om care se întoarce de pe căile rele şi păşeşte spre cele bune, în voia lui Dumnezeu.

În acel timp, fiul cel mare, care nu plecase în lume, ci rămăsese lângă tatăl său, lucra la câmp.

Şi întorcându-se spre seară acasă, a întrebat o slugă ce este acea veselie ce se auzea dinăuntru. Iar sluga i-a povestit totul: cum se întorsese fratele lui mai mic, sărac şi flămând, cum îl primise tatăl lor şi cum poruncise serbarea evenimentului.

Auzind toate acestea, fiul cel mare s-a mâniat şi nici nu mai voia să intre în casă. Stătea în curte, ostenit după o zi de muncă la câmp, şi nu înţelegea purtarea tatălui său. Totul i se părea foarte nedrept. Nu înţelegea de ce tatăl său nu-l alungase pe fratele nevrednic, ci, dimpotrivă, îl primise cu mare dragoste şi cinste, pe care nu le merita.

Bătrânul, aflând de la slugi că fiul cel mare se întorsese de la câmp, dar stătea mânios în curte, s-a ridicat de la masă şi s-a dus afară, rugându-l să intre.

Dar fiul cel mare era nemulţumit că tatăl său îl primise atât de bine pe fiul cel risipitor şi fără căpătâi. Şi i-a reproşat că lui, care niciodată nu i-a ieşit din cuvânt şi i-a împlinit întotdeauna poruncile, nu i-a făcut vreo petrecere, nu a tăiat nici măcar un miel pentru el, dar pentru acel fiu, care-l făcuse de ruşine, tăiase un viţel!

După ce l-a ascultat, tatăl său l-a împăcat, spunându-i: „Fiule, tu eşti întotdeauna cu mine şi toate ale mele sunt ale tale.

Trebuie însă să ne veselim şi să ne bucurăm, căci fratele tău mort era şi a înviat, pierdut era şi a fost găsit!"

Astfel ne învaţă Domnul Iisus Hristos, că bucuria îndreptării unui om spre voia lui Dumnezeu este ca şi cum omul ar învia din morţi pentru viaţa şi bucuria veşnică în împărăţia cerurilor.